

Didier François

strijkt strelend viool, nyckelharpa en viola d'amore a chiavi

De viool was reeds zijn geliefkoosd speeltje toen hij kleuter was. Toen hij haar jaren later noodgedwongen een tijd aan de kant moest leggen door overbelasting van de gewrichten, kwam hij in contact met, wat een nog grotere passie zou worden, de nyckelharpa. Hoewel hij steeds trouw bleef aan zijn eerste liefde, duikt hij de laatste twee decennia overal in Europa op in projecten die dit Zweedse instrument mee etaleren. Hij ontwikkelde samen met enkele kompanen een eigen didactiek die hij aanbrengt in workshops en masterclasses en laat geen kans onbenut om zelf wat onderzoekswerk te verrichten. Net als zijn beeldend werk is zijn instrumentale aanpak doordrongen van een holistische levensvisie.

Een dubbelhuwelijk, met muziek,... en met beeldende kunst

Met Didier François treffen we een witte raaf, die erin slaagde om vanuit twee passies een carrière uit te bouwen. Van kindsbeen af was hij bezielde door muziek terwijl zijn ouders hem lieten vallen in de ton van de beeldende kunst. *"Ik heb koppig voor muziek gekozen, terwijl ik in een familie van plastische kunstenaars ben geboren. Mijn moeder is kunstenaar, ik ging mee naar tentoonstellingen van mijn moeder, hielp ze opbouwen,..."* Hij zat er dus middenin. *"Maar ik wou en zou viool spelen van toen ik vier jaar oud was. Mijn ouders probeerden mij ervan af te helpen, maar dat is niet gelukt. Niemand heeft me aangespoord en er zijn verder geen muzikanten in de familie. Iets moet me geprikkeld hebben. Ik bleef altijd viool spelen, ook al is die drang om te beeldhouwen er ook altijd geweest."* In het begin was de zin in het spelen om

den brode hem evenwel bijna vergaan. Begin de jaren negentig werden hem en Dirk Vanderspeeten een job aangeboden om voor Interbrew elke avond in enkele cafés te spelen in het kader van bierkoningverkiezingen. *"Dat was verschrikkelijk, met een apenpakje plakaatliefden zingen in de zin van "... en is dat niet Louis Tobback, ja dat is..."*. En alle bijhorende zatte toestanden." Even kwam toen de gedachte op de instrumenten aan de haak te hangen. *"Ik wou spelen, maar me niet prostitueren. Terwijl ik veel zo'n jobs deed in het begin. Ik heb ook op straat gespeeld en heb daar niet op gekakt! Ik ben daar ook dankbaar voor dat ik dat allemaal kon doen die jobkes, om toch iets met muziek te kun-*

"Ik wou en zou viool spelen van toen ik vier jaar oud was. Mijn ouders probeerden mij ervan af te helpen, maar dat is niet gelukt"

Didier François

nen doen. Toch werd het me op een bepaald ogenblik even teveel en ben ik ermee gestopt. Maar ik had op enkele maanden heel veel geld verdiend en daarmee mijn eerste tentoonstelling georganiseerd. Ik was toen al met brons bezig, ook al goot ik nog niet zelf." De idee dat het beeldhouwen een veilig vangnet bood wanneer het minder ging op het vlak van de muziek, werkte voor Didier heel bevrijdend. Sindsdien engageert hij zich enkel nog voor die muzikale projecten die voor hem een echte uitdaging betekenen. *"En dat is me gelukt, ik kies alleen voor de plezante dingen, ook al is er aan elke medaille ook wel een andere kant. Ik kies en als ik geen job heb binnen de mu-*

foto: © Bart Denolf

ziek en dat gebeurt, het is de jungle voor alle vrienden muzikanten, dan zit ik in mijn atelier en schep ik beelden. Ik kan leven van mijn muziek en mijn beeldhouwwerk. Het enige dat ik wil doen is creatief bezig zijn. Ik maak muziek, ik improviseer heel veel tijdens concerten, ik werk steeds aan nieuwe nummers en cd's en participeer ook veel op cd's van anderen."

Vanuit een klassieke opleiding ook in contact gekomen met de folk

"Ik heb altijd een grote liefde gevoeld voor volksmuziek. Ik ben wel klassiek opgeleid, maar ik heb een afkeer van de klassieke academische scholing. Een partituur is papier en inkt en heeft niets met muziek te maken. Heel het muziekonderwijs is volgens mij verkeerd bezig." Zelf was hij voor zijn leraars altijd een 'enfant terrible', want hij wou niet aanvaarden dat je mentaal be-

zig moest zijn met muziek. Die benadering maakte dat hij een haat-liefdeverhouding ontwikkelde met zijn instrument. "Ik kreeg ondermeer les van de opvolgster van Arthur Grumiaux, acht uur per dag viool spelen, driemaal per week les, vijf uur aan een stuk. Dat was echte dril, zoals bij het leger. Niet dat ik geen moeite wou doen om iets te bereiken, want ik studeer graag heel de dag om iets voor mekaar te krijgen." Het eindigde met peesontstekingen aan polsen en ellebogen. Er liep toen een contract in het Zuidpooltheater waar hij elke avond diende te spelen. Het werd een hel, ondanks de pijnstillers. "Toen ben ik mijn techniek van a tot z gaan veranderen. Ik ben mijn prof tegengekomen, Myriam Quersin, die me de Grumiaux-techniek aangeleerd heeft die gebaseerd is op ontspanning en het spelen met losse, open klank." Een luide klank kun je immers produceren wanneer je hard duwt op de strijkstok, maar die klank is benepen. Het kan evengoed zonder te duwen, vanuit

een aparte techniek die heel wat tijd vergt om die aan te leren. En een oude gewoonte afleren vergt evengoed tijd. "Die viool is even op rust geweest omdat ik die techniek moest veranderen. Maar met Alicante heb ik ook viool gespeeld, weliswaar elektrisch, want in het begin gaf die meer ontspannen speeltechniek weinig klank. Die elektrische viool hielp wel, gewoon het volume wat luider zetten en dan was ik er ook. Het is een overgangperiode geweest, en ik ben blijven verder spelen op viool."

Ontmoeting met de nyckelharpa

Zo ging zijn interesse meer en meer uit naar andere muziekstijlen, hoewel hij heel graag klassiek werk interpreteert. Rond zijn 18de kwam hij in contact met de vermaarde jazzgitarist Philippe Catherine die hem inwijdde in de jazz en toeleidde naar jazzviolist Stéphane Grapelli. Hier zag hij een opening

om alsnog met plezier te kunnen spelen. Ook de volksmuziek zou een uitlaatklep bieden. De viool lag even opzij en Didier overwoog om in de instrumentenbouw te stappen. In die periode kwam hij bijna dagelijks in het atelier van Joos Janssens. Regelmatig trokken ze dan 's avonds de straat op om te spelen. *"Hij leerde me heel wat over instrumentenbouw. Toen kwam Bart De Cock er langs met een plan van een nyckelharpa dat hij in Zweden had gevonden. Joos was toch bezig met draailieren en zag dat wel zitten. Het is tenslotte ook een klavierinstrument. Hij begon eraan en heb het zien groeien van een stuk hout tot een afgewerkt instrument. Ik ben er onmiddellijk verliefd op geworden. Hij maakte er nog een voor Rudy Velghe, en het derde instrument was voor mij. Ook mijn instrument heb ik van begin tot einde zien geboren worden. Ik ben zelf geen instrumentenbouwer geworden. Dit heeft me wel aangezet om Nyckelharpa te spelen."* Het werd een kruispunt in zijn leven. Als nyckelharpaspeler is hij autodidact. Hij bracht zijn wijze van vioolspelen over op deze nieuwe passie en zijn houding is dan ook enigszins anders dan deze van de traditionele Zweedse spelers. Het biedt hem het voordeel dat zijn strijkstok een enorme vrijheid geniet.

Proeven van de folk

Hij vertoefde steeds meer in Gooik, vond speelplezier bij Compagnie D'Anvers', leerde ook Saint-Chartier kennen en hij kwam ook in contact met Gilles Chabenat en Gabriel Yacoub. Op zich heel fijne ervaringen, hoewel hij nooit echt zijn plaats gevonden heeft in die volksmuziek. Het element volksmuziek vond hij immers vooral interessant om er zijn eigen ding mee te kunnen doen. *"Al mijn cd's – behalve die met Philip Masure misschien – hebben wel een invloed van de traditie, maar zijn geen pure volksmuziek."* In het begin was het moeilijk om een eigen parcours te vinden. *"De investering van mijn koppigheid heeft wel zijn vruchten afgeworpen want ik heb nu mijn eigen stijl waarmee ik naar buiten kom."* In het begin was het moeilijk om die te catalogeren, folk, jazz, klassiek? *"Hoe moest ik mijn muziek verkopen, dat is een heel onduidelijke situatie geweest."*

"Als ik met Olov Johansson en Johan Hedin jam, speel ik ook Zweedse polska's, op mijn manier en dan vinden die dat ook wel tof. Ik wil niet beter zijn dan Olov, dat is voor

mij de allerbeste. Zo heb ik mijn plaats gevonden in Zweden en heb ik ook les gegeven in Tobo. Hier dachten ze vaak dat ik niet aanvaard was in Zweden omdat ik niet Zweeds speelde."

Een diversiteit aan ondermeer folkgelinkte projecten

Persoonlijk leerde ik Didier kennen tijdens de periode met Alicantes (1999). Dit leek even een echte groep te worden in de begindagen van de fusie. *"Tja, maar ook Alicantes was geen groepsconcept, alle composities en arrangementen waren van mij."* Hij was het ook die aan de kar trok, maar dit project viel stil omdat er geen optredens meer kwamen. Ze haalden het podium op het folkfestival van Dranouter, maar daarna is het wat stilgevallen. *"Het is een beetje het verhaal van mijn leven, ... hoe moest je Alicantes catalogeren? Tegenwoordig heb je*

heel wat fusion-groepen die zich van allerlei invloeden bedienen in de volksmuziek. In die tijd stond dat evenwel nog in zijn kinderschoenen. Er was geen plaats voor, het was niet het goeie moment denk ik. We hebben misschien twintig maal gespeeld, ... en het is doodgebloed."

Daarvoor had hij een duoproject met gitarist Philip Masure waarmee hij de Zweedse traditie te lijf ging. (1999). Een jaar later put hij uit een totaal ander vaatje op zijn album met Marco Ambrosini, ook op nyckelharpa spelend, '44 duetti Bela Bartók'. Een uitstapje naar de flamenco kwam er met 'Locuras de vanelo' (2001) in samenwerking met gitarist Jose Toral en contrabassist Peter Verhaegen. *"Dan was er nog 'Falling Tree' (2002), in opdracht van mijn Franse producer Armand Amar, voor wie ik veel filmmuziek speel. Dat is topniveau Franse film Costa-Gavras, JeanArthus Bertrand ('De aarde vanuit de hemel'). Hij had ook een wereldmuzieklabel en vroeg me een cd te maken rond Zweedse thema's op mijn manier gespeeld. Ik mocht kiezen met wie en hij had een budget voor alles. Met Gilles Chabenat (draailier), Renaud Garcia-Fons (contrabas), Levon Minassian (duduk), Jan Van Outryve (theorbe), Harnoun Teboul (ney) werd dit een multicultureel gezelschap waarbij de prachtige zangstem van Ulrika Boden mee de brug naar Zweden sloeg."*

Daarnaast ging hij voor langere tijd in duo met Gilles Chabenat, en werkte ook met

Gabriel Yacoub in tweemansbezetting, die later uitgebreid werd met Sylvie Berger en Tom Theuns. Dit was noodzakelijk gezien het opzet erin bestond een orchestraal effect te bereiken vanuit vierstemmigheid in zang en nyckelharpa. Ook met Gilles was het de bedoeling om meerstemmig te spelen. Deze twee projecten werden tenslotte in een dubbel-cd gegoten 'Dans l'oubli du sommeil, Brand new world' (2007). Ook bij Homerecords kwam zijn 'Sjansons patinées' uit waar naast de zangers Patrick Riguelle, Neeka en Tom Theuns, Aurélie Dorzée (viool en altviool), Lode Vercampt (cello) en Peter Verhaegen (contrabas) bijdroegen in een begeleiding door strijkkwartet. De teksten zijn van zijn toenmalige bovenbuur Wannes Van de Velde. *"Voor hij stierf gaf hij mij zijn teksten en zei: "doe er maar iets mee, mijn oeuvre moet blijven groeien." Ik kon toen niet weten dat hij een paar dagen na de release van de cd zou sterven. Dat is me toen redelijk kwalijk genomen, in de zin van "die man is nog niet koud en Didier François doet al een hommage". Het was geen hommage ik kreeg carte blanche om muziek te schrijven op zijn teksten, met zijn schriftelijke goedkeuring zelfs!"*

Doorgeven van de bagage

Samen met ondermeer Ambrosini ijvert Didier voorts al jaren voor de bredere herverspreiding van de nyckelharpa. Vorig jaar ging er een masterclass door aan het Lemmensinstituut, die dit jaar hernomen wordt, terwijl er op de universiteiten van Bologna, Trossingen en Rotterdam ook één gepland staat. *"Marco en ik doen dat reeds al die tijd samen, we geven les in Duitsland, Italië, Spanje en Frankrijk, ... stages en lange termijn cursussen, dat zijn drie jaren die bestemd zijn voor leerlingen die afgestudeerd zijn op hun instrument en vervolgens bij ons les kunnen volgen. Daaruit is die masterclass ontstaan."*

In het lesgeven staat de ontspanningstechniek vrij centraal. Didier hanteert hierbij de ontspanningstechniek van Grumiaux en plaatst deze binnen zijn holistische gedachtegoed. Hij ziet het als een totaalconcept. *"Je lichaam, denkpatroon en je ziel is best in harmonie om muziek te kunnen spelen, ik geef geen joga, of zo, ... maar alle oefeningen die we doen lijken erop. Het zijn bewegende oefeningen om de strijkstok te leren gebruiken, voor de linkerhand, maar ook fysieke bewegingen van je lichaam om de groove te pakken te krijgen. Die oefeningen zijn gerelateerd aan de polyfonie, die volgens mij een weerspiegeling is van het leven. In het leven heb je al die facetten die elkaar kruisen en door elkaar geweven zijn, net als de verschillende stemmen die door elkaar verweven zijn in de polyfonie."*

Ik probeer een levenspatroon en een muzikale houding te laten matchen. Hoe je bent heeft invloed op je spelen en omgekeerd."

Hij houdt ook een pleidooi voor het 'vrij laten' van je instrument. "Hoe meer je het instrument vrij laat en respecteert voor wat

het is, hoe beter het klinkt. Hoe meer je het wil controleren met je wil en je 'menthos', hoe meer problemen je zult ervaren. Die interactie is heel moeilijk, dat instrument is gemaakt om te spelen en kan beter spelen dan jij... als je je instrument in de lucht zou kunnen laten spelen zou het op zijn mooist

spelen." Net als bij zijn beeldend werk is hij in de muziek sterk bezig met wat frequenties met je doen. Wat maakt dat mensen al of niet ontroerd raken door muziek? "Je hebt alles wat je hoort, maar daarnaast de boven- en ondertonen. Die zijn van groot belang bij het al of niet geraakt worden ►

▶ door muziek. Een cd op mp3 zal een mens minder raken dan een live-concert omdat al die boventonen eruit geknipt zijn."

In het Duitse Burg Fürsteneck hebben ze telkens zo'n 85 leerlingen, terwijl Parijs momenteel stil ligt omdat zich daar een organisatorisch probleem stelde. Ook Italië, waar hij al 10 jaar lesgeeft, is een succes. Daar loopt het programma over drie jaar met driemaandelijke modules. In Spanje lopen de lessen ook al een tijd, terwijl er dit jaar een cursus startte in Engeland. Naast Marco en Didier zijn er enkele andere docenten (waaronder Emilia Amper) hen komen vervoegen om het allemaal draaiende te houden.

Blijft ons land een beetje achter?

"België is altijd een groot vraagteken geweest. Er zijn regelmatig cursussen in ons land, maar die worden voor zover ik weet vrijwel altijd door Zweden gegeven. Ik heb even geprobeerd om in Gooik les te geven. Filip Verneert gaf me de kans om er een introductie te geven. Iets houdt het tegen, terwijl er vraag naar is." Vooralsnog beperkt hij zich dan ook tot het geven van privelessen. Zelf beschikt Didier momenteel over een tiental lesinstrumenten die tegen een klein prijsje afgehuurd kunnen worden.

"Ik ben ook binnen het DKO gaan lobbyen om de nyckelharpa op de lijst te krijgen. Daar heb ik met heel mijn hebben en houden een voorstel gedaan. Ik heb het toen van de raadgever van de toenmalige minister gedaan gekregen dat het op de lijst komt van de te volgen instrumenten, zoals de luit, de ney, ... Het nieuwe decreet van het DKO is evenwel nog niet getekend. Er is nog steeds een groeistop binnen de Academies. Het is mijn droom om de nyckelharpa in de academies te zien verschijnen." Een vijftal afgestudeerden (meestal violisten) aan het Lemmens zouden zonder enig obstakel kunnen starten met aanvullend lesgeven op nyckelharpa. "Ik ben niet aan het lobbyen voor mij, ik heb werk genoeg, maar uit liefde voor het instrument dat ik met zoveel mogelijk mensen wil delen".

Een nieuwe familie...

Didier verrast ons uiteindelijk door aan te geven dat hij geen nyckelharpa meer speelt. "We noemen het nu anders, omdat het niet meer echt op nyckelharpa lijkt. We willen geen revolutie ontketenen, maar we zijn nu er ongeveer uit, ook met Per-Ulf Allmo, de man die de nyckelharpa historisch in kaart gebracht heeft en onderzoek verrichtte over de oorsprong van het instrument. Hij is ondermeer tot de vaststel-

ling gekomen dat de oudste afbeeldingen van het instrument in Zweden door Italianen geschilderd werd, wat betekent dat er geen zekerheid bestaat over het feit of dit instrument in de middeleeuwen wel al bespeeld werd in Zweden. Wat we zeker weten is, dat men het instrument de laatste vierhonderd jaar onafgebroken is blijven verderspelen in Zweden. Het is mogelijk dat het instrument ook in Italië en Duitsland zou bestaan hebben. Vandaar dat we de naam nu veranderd hebben in de 'viola d'amore a chiavi', de Italiaanse benaming ervan, omdat de klank helemaal anders geworden is, de bouw is ook veranderd. Het is gemaakt zoals een viool, met elk bouwkundig element van de viool erin."

"De viola d'amore bestond dus in Italië met sympatiserende snaren, en het enige dat nu gebeurd is, is dat er een klavier bijgekomen is. Gezien Marco en ik heel veel klassieke barokmuziek spelen, hebben we besloten de naam te veranderen en in overleg met de Zweden te stellen dat de nyckelharpa kan gelden als algemene benaming (vergelijk het met de strijkers), en onder de nyckelharpa heb je de moraharpa, contrabasharpa, de nyckelharpa zoals we die kennen van Eric Sallström en de viola d'amore a chiavi. De snaren zijn darmsnaren en de klank is dan ook totaal anders, ideaal voor de barokmuziek. Die van mij werd gebouwd door Alex Pliz, mijn andere 'echte' nyckelharpas door Joos Janssens en Jean-Claude Condi."

... en een nieuwe gebruiksaanwijzing

Didier begrijpt niet goed waarom er in het verleden nooit polyfonisch gespeeld werd op het instrument. "We hebben een klavier dat ons de mogelijkheid biedt om polyfonisch te spelen, drie stemmen dooreen, de bassen, de harmonie en de melodie, zoals op de piano, de linker en de rechterhand. Op de viool lukt dat nauwelijks, dat is beestig moeilijk. Waarom hebben de muzikanten nooit piano gespeeld op de nyckelharpa. Ik gebruik zelfs mijn duim om de basnoten te spelen." Dit thema staat centraal bij het lesgeven en in die zin komt er volgend jaar een werkboek uit bij een Duitse uitgeverij. "Mijn solo-cd 'Nyckelharpa solo' (2013) is volledig op dit concept van polyfoon spelen gebaseerd." Ook Johan Hedin is daar sterk mee bezig vanuit de Zweedse muziek. "Je hebt een klavier, waarom dan proberen een viool na te doen op nyckelharpa, dat is niet nodig." De meeste Zweedse literatuur voor

nyckelharpa is eigenlijk vioolliteratuur. "Er wordt vooral op de la-snaar gespeeld tot helemaal van boven, zij gebruiken zelfs de do-snaar niet, dat is een bourdonsnaar, wij gebruiken die wel omdat we er een altinstrument van maken."

Een andere ambitie bestaat erin om een volwaardig nyckelharpakwartet op het getouw te zetten. "Met Jean-Claude Condi zijn we een 'cellonyckelharpa' aan het creëren, die je, zoals de cello ook tussen de benen houdt en aanstrijkt."

Heden en toekomst

Hopelijk komt er binnen afzienbare tijd opnieuw wat ruimte om intensiever samen te werken met Gilles Chabenat. Aan wederzijdse goesting ontbreekt het niet. Op dit ogenblik concerteert Didier sinds het verschijnen van zijn solo-album regelmatig alleen. Gezien het lage kostenplaatje wordt dat vrij gemakkelijk geboekt, maar... "dat is niet de plezantste uitdaging, want ik speel toch liever met andere muzikanten samen." Daarnaast zit er een nieuw album aan te komen (releasedatum is 19 oktober) onder de projectnaam 'Tied & nyckeled' met als titel 'Baroque update'. "Hier opnieuw hetzelfde verhaal. Ik speel geen pure barok, maar ik gebruik het barokelement om mijn ding te doen. Dat was ook de vraag van Michel Van Achter (Homerecords) om iets persoonlijks te doen met barokmuziek." Op dit album verschijnen twee suites, één van Robert de Visé (huiscomponist van Lodewijk XIV) en een van Marin Marais. "Ik speel die zo barokgetrouw mogelijk, met respect voor de literatuur, van a tot z. Daarnaast bestond de opdracht erin om composities te schrijven die daarop geïnspireerd zijn. Ik heb bijvoorbeeld de rondovorm, de passacaglians of de harmonie van de Visé als bouwstenen gekozen en daar een compositie op gemaakt. Philippe Malfeyt deed hetzelfde op theorbe. Het klinkt heel jazzy, maar is barok geïnspireerd. Ook Romina Lischka is erbij gekomen op gamba."

"Mijn muzikale wegen met Philippe kruisen elkaar voor het eerst bij Zefiro Torna. Ik participeerde een eerste maal aan 'Tears of joy', en recent met 'Scattered Rhymes' met het trio Frank Vaganée, een mengeling van barok en jazz, met als rode draad heel diverse componisten die zich doorheen de eeuwen inspireerden op Petrarca." Ook van dit project – dat dit jaar ondermeer geprogrammeerd stond

op Brosella Folk – komt er in december een cd uit.

In de titel van de cd met Philippe Malfeyt 'Tied and nyckeled' verwijst 'Tied' naar het gespannen zijn van de talloze snaren die ze samen gespannen houden', terwijl 'nyckeled' staat voor de omwonden snaren waarmee gespeeld wordt en is tegelijk een knipoog naar het Zweedse woord voor sleutel. Nyckelharpa letterlijk vertaald is 'sleutelharp'. "Dat is een totaal nieuw project. We hebben ons eerste contract op de dag van de luit (zondag 18 oktober). We spelen vanzelfsprekend ook bij Dirk in 't Ey, daar heb ik altijd al mijn projecten mogen voorstellen. Daarna gaat het richting buitenland. In al die jaren heb ik relatief weinig gespeeld in België. Ik kom daarentegen veel in Frankrijk, Duitsland en was ook in Amerika reeds regelmatig op toernee. Ik hoop ooit heel veel in België te mogen spelen, dat is gemakkelijker te combineren met de kinderen. Voor volgend seizoen staat een project met Gerry De Mol gepland, 'De Doden Draad' een project rond de oorlog 14-18, met première op 30 september 2016 met een theatergezelschap in Knokke. Het handelt over de elektrische draad die de Duitsers gespannen hebben van Knokke tot Maasmechelen om de vlucht naar Nederland tegen te houden."

Didier maakt sinds een zevental jaar ook deel uit van de groep rond de Italiaanse oudspeler Elias Nardi die net zijn derde album, 'Flowers of Fragility', uitbracht, nadat hij eerder reeds als gast fungeerde op 'Orange tree' (2010). Op dit album vinden we naast composities van Elias en bassist Carlo La Manna, ook een bijdrage van Didier. Sinds kort is ook Daniele Bonavventura op bandoneon dit ensemble komen versterken. "Voor mij is hij een ontdekking. Hij speelt zo zacht en is zo integer bezig met zijn instrument, en tegelijk heeft hij zo'n kracht in zijn zachtheid. Net wat ik probeer te vinden op mijn instrument, kracht in die rondheid, je hoeft niet agressief te zijn met een benepen klank, maar kan dat ook op een zachte manier bereiken met een ronde, met fluweel beklede, esthetische klank."

Didier werkt daarnaast aan een boek met zijn partituren en eentje rond zijn holistische benadering van polyfonie. Er zal ook een cd of een gratis te downloaden online audiolink worden toegevoegd, zodat de lezers zich vanuit het boek ook een auditieve indruk kunnen vormen. "Ik kreeg altijd kansen om mijn ding te doen. Ik heb alle cd's mogen maken die ik wou realiseren. En ik ben daar superdankbaar voor. Nu is de druk eraf, ik moet me niet bewijzen, ik deed wat ik wou doen en nu speel ik wanneer ik gevraagd wordt om te spelen voor de mensen die mijn muziek graag horen.

foto: © Bert Denolf

Mijn grootste nachtmerrie is fout geprogrammeerd te worden, ik wil spelen voor de mensen die graag naar me luisteren en hoef niet te spelen voor deze die het niet willen horen."

Recent viel er tenslotte een aankomend project met Matthias Loibner uit de kast. "Dit is heel toevallig omdat ons de vraag werd gesteld voor de bibliotheek van Genk. Die hadden Matthias aangezocht en gevraagd met welke Belg hij zou willen spelen. Hij had zin om iets samen met mij te doen. Ik ken hem al jaren en we hebben al veel samen gejamd, maar nog nooit samen gespeeld. Dus dat zou nu een ideale gele-

genheid zijn. Ik weet nog niet wat we gaan spelen, stukken van hem, stukken van mij en allebei wat solowerk,... Het is het begin van een nieuw verhaal, ik weet nog niet wat het zal worden." Dit concert gaat door op vrijdag 11 maart 2016 in het prachtige atrium van de bibliotheek te Genk, onder de noemer 'Schoon folk in de Bib', een organisatie van de folkafdeling van de plaatselijke academie, op aangeven van hun bevallige draailierlerares Elsje Peeters, 'Folk in Limburg' en de bibliotheek zelf. ✪

Bart Vanoutrive

www.didierfrancois.be